

νὰ συνευφρανθῇ μετ' αὐτῶν, παράφρων ἐκ τῆς χαρᾶς κατὰ τὰ μειρακιώδη αὐτῶν παῖγνια, δὲ Ιωάννης καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἑσταμάτησαν ὡς ἐκ συνήματος. Ἡ νεανίς θορυβηθεῖσα ἔδραμε νὰ κρυψῇ ὑπὸ τὴν ἀναδευδάδα, δὲ δὲ Ιωάννης ἐπροσποίθη διὶ περιεργάζετο προσεκτικῶς ἥδος θάλλων ἐν τῷ μέσῳ βάτου τινός. Ἀλλὰ, καὶ ἡ Μαρία, ταραχθεῖσα οὐχ ἥττον αἰτῶν, ἀπεισύρθη βισίως τοῦ παραθύρου. Οἰαδήποτε δύμας καὶ ἀν πῆρεν ἡ ταχύτης μεθ' ἣς ἀπεισύρθη, δὲ νεανίας ἐλαστικὸν πόδιον νὰ παρατηρήσῃ τὸ κάλλος της, καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι ἦτο ἡ κόρη, ἢν εἶχεν εἴδην ἐν τῇ ἐπισκοπῇ ἡμέραν τινὰ καθ' ἓν, διαταγῆς τοῦ ἐπιτάκπου, εἰχα δέρει μεταξόπτιλον πρὸς κατασκευὴν περιτραχηλίου. Τὴν παρετήρησην δὲ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καθέσον ἡ γεννίς ἦν ἀντικείμενον συμπαθείας καθ' ἄπανταν τὴν πόλιν, χάρις εἰς τὰς τερατίας περὶ τῆς πραότητος καὶ ὑπομονῆς αὐτῆς διηγήσεις τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἐν γένει ὄλων τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐπισκοπῆς.

· · · Η Μαρία ἴστατο εἰςέτι κεκρυμμένη διπισθεν τοῦ παραθύρου μὲν πάλλουσαν καρδίαν καὶ τρέμουσαν ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, διὰ τὴν Κυρία Λυδορῆ, ητίς τὴν εἶχε κράξει προηγουμένως, καὶ ἦν ἡ Μαρία, ἐν τῇ συγκινήσει της, δὲν εἶχεν ἀκούσει παντελῶς, ἐπλησίασε λάθρα.

— Τὶ κάμνεις ἐδώ; ἀνέκραξεν αἰφνίς, Θριαμβεύουσα διότι εἶχεν ἕδη μᾶλιγον αἰτίαν νὰ ἵσπλαξῃ τὴν Μαρίαν. Καὶ ἀντὸν λοιπὸν τὸν τρόπον καταχράσαι τῆς ἐμπιστοσύνης μου καὶ ὠφελεῖσαι ἀπὸ τὸν ὑπιόν μου! ω! καλά, καλά! Καὶ τὶ βλέπεις μὲ τόσην προθύμιαν ἀπὸ τὸ παράθυρον; στάσου νὰ εἰδῶ. Καὶ κύψασα τὴν κεφαλὴν εἰδὲ τὸν Ιωάννην μένον, διότι ἡ ἀδελφὴ του δὲν ἐφαίνετο ὑπὸ τὴν ἀναδευδάδα.

— Ω! εὔχε σου! ἔρωτας ἀπὸ τὸ παράθυρον! συνενοήσεις ἐρωτικὰς μὲ τους νέους! Αὐτὸ μᾶς ἐλίπε! εὔχε! εὔχε! Παναγία μου, Παναγία μου! Τὶ κατήγορε τὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ μου! Βλέπεις ἐκεῖ σκάνδαλα μέσα στὴν ἐπισκοπήν! Καλά μου πληρώνεις, κόρη μου, τὴν φιλοξενίαν διόπου σου δίδω! Φαινεται ὅτι ἡ γηγουμένη διόπου σ' ἀνέθρεψε σοῦ ἔδωκε καλὰς διδαχὰς διὰ τὴν συστολὴν ἡ δοοίς ἀρμόδεις εἰς τὰς κόρας. Τὶ νὰ σου εἰπῶ, μικροῦλά μου, αὐτὰ ἔγω δὲν τὰ υποφέρω, καὶ πρέπει νὰ δοῦῃ ἐνα τέλος. Πηγαίνω νὰ εῦρω τὸν πανιερώτατον, διὰ νὰ εἰδούμεν τὶ πρέπει νὰ γίνη εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

· · · Η Μαρία ἴγινωσκε κάλλιστα, ὅτι διταν ἡ Κυρία Λυδορῆ ἐπεκαλεῖ τὴν βοηθείαν τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ ἐπέφερε τὰς δλεθρίους ταύτας λέξεις. Πηγαίνω νὰ εῦρω τὸν Πανιερώτατον μεταβαίνουσα ἀπὸ τοῦ διακορού ἥχου εἰς τὴν κατωτάτην φωνὴν, προύτιθετο νὰ μεταχειρισθῇ βίαιοι τι μέσον.

— Διὰ τὸ δόνομα τοῦ Θεοῦ, κυρία, ὑπετραύλισεν ἡ ταλαίπωρος κόρη, μή με κατηγορήσε, μή με καταδίκασῃ τὸ πρὶν μὲ ἀκούσητε! Τίποτε ἄλλο δὲν ἔκαμα παρ διτι ἐκυπεταῖ τυχαῖος ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὴν αὐλὴν ἀρ' διόπου μὲ εἰδαν οἱ κύριοι τῆς οἰκίας.

— Σιωπά, Φεῦτρα! διέκοψεν αὐτὴν - δρυγίλως ἡ Κυρία Λυδορῆ, καὶ ἐπιληφθεῖσα τοῦ βραχίονος τῆς δυστυχούς νεάνιδος, ὠδήγησε καὶ κατέκλεισεν αὐτὴν τοῦ κοιτῶνός της, οὐτινος ἐκλείδωσε περφρογιτ-